

LA LLUFA

TOTS CONTRA TOTS

Recordo que de molt petita, cada vegada que parlaven de la guerra dels Cent Anys, m'agafava una basca que la mestra pensava que m'havia vingut la regla. No podia suportar la idea d'uns pobles enfrontant-se entre ells durant tres generacions.

Ara, la guerra ja no m'afecta tant. Per dir la veritat, m'encanta la guerra. Clar que són diferents. Les lluites ja no durant tant, però són més bèsties. Sobre tot a Síria. No fa gaire hi vaig anar amb uns companys de feina i m'hi vaig trobar com a casa.

El més singular de Síria, no és la guerra en sí mateixa, ni el solar de pedres enrunades en que ha quedat el país, el bonic, són els combatents. Els carrers i els cels de Síria són com les Nacions Unides però sense dissimular. Hi són tots. Turcs, kurds, iranians, iraquians, russos, americans, algun siriana... i tots es disparen entre ells perquè no tenen ni punyetera idea de qui són els altres i abans de preguntar s'ha de disparar, ja se sap.

Asseguda en unes runes que feien de terrassa, amb un refresc a la mà, veia l'altre dia la matança de l'Avinguda dels Cirerers. Magnífic. A cada cantonada hi havia un bàndol i descarregaven les seves armes cada vegada que algú intentava creuar el carrer. En dues hores van matar dos gossos, un gat, una gallina i una vella siriana que el perseguia per tornar-lo al corral. Després de la mortaldat, com si s'haguessin posat d'acord, tots van marxar fent el signe de la victòria.

L'embolic de Síria fa deu anys que dura però les Nacions Unides han promès posar fil a l'agulla i mirar d'acabar amb l'extermini d'animals domèstics i, a ser possible, també dels seus propietaris. És reconfortant saber que les Nacions Unides es preocupen per les guerres.

El problema de la guerra a Síria és que ningú no en sap les causes. Ni per què va començar, ni per què continua, ni per què hi ha tants països implicats. En teoria gairebé tots defensen la població però de població pràcticament no en queda i ells segueixen disparant a tort i a dret.

He de recordar, quan hi torni a passar uns dies, de preguntar als

combatents per què disparen i a qui representen. En això gairebé prefereixo la guerra dels Cent Anys, abans el motiu i els combatents estaven clars.

Ah, LLUFA PELS CASCOS BLAUS, per exemple.

